

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΕΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
— Ναι, εἶνε μὰ ὑπόθεσι διή μου, προσωπιζή και βιάζομαι νά τήν τελειώσω. Δέ θάθελα ὁμως νά χασομερήσω ἐδῶ γιατί ἀηδιάζει νανείς σ' αὐτόν τόν τόπο...

— Καί σκέπτεσθε νά φύγετε σήμερα ;
— Τό πολὺ αἶφιο και γι' αὐτό μου χροιάζεται ἕνα ζῶφο καλό ἀλλά ὄχι και... πολὺ ἀκριβό, ἀπάντησε ὁ ὑποκόμης χαμογελώντας, γιατί ἡ φύσις με ἔκανε εὐγενή, ἀλλά δέ μ' ἔκανε και πολὺ πλούσιο...

“ Ὁ δὸν Διάξ ἤθελε νάπαλλαγή ἀπὸ τὸ ἀλόγο του ποὺ τὸν εἶταν πιά ἀχρηστο και τοῦ ἀπάντησε μὲ προθυμία :
— “ Ἄν σὰς ἀρέσῃ, εὐπατριδα μου, ὁ Σατανᾶς μου, πάρτε τον.
— Εὐχαριστῶ, κύριε” και τὸ θέλετε γι' αὐτόν ;
— Ἐκτιμῆστε τον οὐς ὅσο θέλετε.
— Τὶ θά λέγατε γιὰ 30 πιστόλες ;
— Εἶμαι σφυρόνος.
— Ὅρῳστε, πάρτε τες ! Τώρα, κύριε, ἔξακολούθησε ὁ ὑποκόμης, θά μου κάνετε τὴν τιμὴ νά συμπερισθῆτε τὸ λιτό μου γεῦμα... Ἔκανα ἄνω κάτω τὸ κατηλειό γιὰ νά βρῶ τίποτε ἐκλεκτό... ὅπως δὴποτε ὁμως κατῶφθωσα νά βρῶ καλό κρασί...
— Σὰς ὑπερβαριστῶ, κύριε ὑποκόμη. Λυπᾶμαι ὁμως πολὺ ποὺ δέ μπορῶ νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησή σας γιατί εἶμαι ἀναγκασμένος νά σὰς ἀφήσω ἀμέσως και νά πάω κάτω.
“ Ὁ δὸν Διάξ ἔλεγε ψέμματα. Εἶχε μὴν στό κατηλειό με τὴν πρόθεσι νά γευματίσῃ. Ἀλλά ἐννοοῦσε πιά τὸν ἑαυτό του ἀσκίανο νά ὑποφέρῃ τὴν παρουσία ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ εἶταν ὁ ὠσίαιος τοῦ Λέλιου.

Ἐχούσαν λοιπὸν μὲ πολλὰς φιλοφρονήσεις, ὁ μὲν Φλορεστᾶν γιὰ νά κάτση νά φάῃ, ὁ δὲ δὸν Διάξ γιὰ νά πλανηθῆ ἐστὶν τὴν τύχη

VI

“Ὅπου ὁ ὑποκόμης Φλορεστᾶν ζητεῖ νά διασκεδάσῃ τὴν πλήξη του

“ Ὁ ὑποκόμης Φλορεστᾶν ντὲ Μορλάξ ἦτο εὐπατριδῆς και ἐχθρός τῆς μοναξιάς. Γι' αὐτό και ἀγανάκτησε κατὰ τοῦ ἀγνωστοῦ αὐτοῦ τὸν ὄποιον εἶχε καταδεχθεῖ νά προσκαλέσει σὲ γεῦμα και ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἀγένεια νά μὴ δεχθῆ τὴν πρόσκλησή του.
Ἄναγκασμένος λοιπὸν νά γευματίσῃ μόνος του ἐτρως ἀνόρηχτα και παρέτεινε πολλὴν ὥρα τὸ γεῦμα του. Ὅταν τέλος ἀπόφαγε προσπαθῶντες μὲ χίλιους τρόπους νά σκοτώσῃ τὴν ὥρα του. Μά ἔχασε καμμιὰ φορὰ τὴν ὑπομονή του κι' ἄρχισε νά χτυπάει μὲ τὴν γροθιές του τὸ τραπέζι και νά βλαστημᾷ σὰ Γάλλος.
Ἄζουγοντας τὴ φασαρία, ὁ μικρός Τζιλ ἔτρεξε μέσα :

— Παλιόπαιδο ! φώναξε τότε ὁ ντὲ Μορλάξ, ὁ ἀφέντης σου μὲ κοροϊδεῖ ; Γιατί δὲν ἔρχεται ;
— Καί πῶς νάθῃ, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης, ἀφοῦ δὲν ξέρει ὅτι τὸν περιμένετε.

— Αὐτό εἶνε βέβαια ! ἴσως ἀκόμα δὲν ξέρει ὅτι ὑπάρχω...
— Παναγιᾶ μου ! Καί τότε...
— Θάργῃσαι ἄραγε πολὺ αὐτὸ τὸ ἀτελείωτο γεῦμα του.
— Μπᾶ ! και ποὺ νά ξέρω γὼ. Κατὰ τὸ κρασί ποὺ θά πιῆ.
— Ὄ ! ὥστε μπορεῖ και νά γυρίσει μεθυσμένος. Ἀλλά νά μὲ χροιάσουν, ἂν μαντεύω τί σχέσεις μποροῦσε νάχει ὁ σεβαστός κι' εὐγενής πατέρας μου κόμης ντὲ Μορλάξ μ' αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο, τὸν ἀφέντη σου... Ἀλήθεια εἶνε πλούσιος ὁ ἀφέντης σου ;
— Πούφ !
— Γιατί πούφ ;
— Γιατί ὅλα του τὰ λεφτὰ τὰ δίνει στό κρασί.
— Δέ μου λές τώρα κά ι ἄλο : Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος Κοχεφέρ ἐστὶν Τουραίνη ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀφέντη σου ;
— Βεβαίωτατος, κύριε.
— Σ' αὐτόν λοιπὸν ἀπευθύνεται αὐτὸ τὸ γράμμα., μοιρομύρισε ὁ ὑποκόμης.

Καί ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα γράμμα σφραγισμένο μὲ ἕξι σφραγίδες ἀπὸ βουλοκέρι.
— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία, εἶπε διαβάζοντας δυνατὰ τὴν ἐπιγραφή : « Πρὸς τὸν κύριον Λαντρώ Κοχεφέρ, Ξενοδοχεῖον ὁ « Μπροϋτζίνας Τέντζερης », Τουραίνης ».

— Αὐτὸ γράφει ; ρώτησε ὁ μικρός.
— Διὰ βαστο και σὺ.
— Δὲν ξέρω γράμματα ἐγὼ, κύριε ! μά με τὸ συμπάθειο ὁμως τί λείε τόνομα τῆς ἐπιγραφῆς ;
— « Πρὸς τὸν κύριον Λαντρώ Κοχεφέρ ». Αὐτὸ δὲν εἶνε τόνομα τοῦ ἀφέντη σου ;
— Ὄχι, κύριε... ὁ ἀφέντης μου λέγεται Γιάννης-Βαπτιστῆς και ὄχι Λαντρώ.
— Γιατί λοιπὸν δέ μου τὸ ἔλεγεσ αὐτὸ προτῆτερα, ἀνόητε, και μ' ἔκανες νά περιμένω τόσην ὥρα ἐδῶ ἐδῶ ; Ποῦ κάθεται λοιπὸν αὐτός ὁ Λαντρώ Κοχεφέρ ;
— Ἀλλοίμονο, κύριε. Δὲν κάθεται πιά πουθενά...
— Τί εἶπες ;
— Εἶπα ὅτι δὲν κάθεται πιά πουθενά... Αὐτὸς εἶταν ὁ ἀδελφός του ἀφέντη μου, κύριε.
— Εἶταν... Καί τώρα ;

— Τώρα πέθανε... Νά εἶταν κι' ἄλλος...
— Πέθανε ;... τότε ;
— Πᾶνε τρία χρόνια ποὺ πέθανε ἐστὶν Ἰσπανία.
“ Ὁ ὑποκόμης χτύπησε τὸ πόδι του κάτω.
— Τὶ ὄργη Θεοῦ ! φώναξε. Αὐτὰ τὰ πράγματα δέ συμβαίνουν παρὰ μόνον σὲ μένα... Τὶ νά κάνω τώρα ἐγὼ αὐτὸ τὸ γράμμα ; Τὶ διάβολο... Πρὸ τριῶν χρόνων πέθανε αὐτός ὁ Λαντρώ και πρὸ τριῶν χρόνων κι' ὁ πατέρας μου ἔπαψε νά μου δίνει τὴν ἀπὸ πεντακόσους πιστόλες ἐπιχορηγίη μου... Ποιὺ παρὰ ὅξη συμπῆσι... Σπῶσας και ἄρχισε νά σκέπτεται. “ Ὁ Τζιλ ἔχασε κοιτώντας τον.

“ Ὁ ὑποκόμης κοίταξε πάλι τὸ γράμμα και εἶπε σιγὰ σιγὰ :
— “ Ἄν τὸ ἀνοίγα ;
Και ἔφερε τὸ χεῖρ του στὶς σφραγίδες. Ἀλλά ἐκείνη τὴ στιγμή κάποιος διαταγὸς τὸν ἐπέτρεξε κι' ἔβαλε πάλι τὴν ἐπιστολή μέσα ἐστὶν τσέπη του.
— “ Ἄς κάνουμε ὑπομονή, εἶπε μέσα του. Ἴσως ὁ ξενοδόχος νά ξέρει τὴν ὑπόθεσι... Ἴσως νάχει ἐντολή ἀπὸ τὸ μαζαρίτη τὸν ἀδελφὸ του ν' ἀνοίξῃ αὐτὸ τὸ γράμμα... Τὶ λές ἐσὺ νά κάνω ; ἐπρόσθεσε δυνατὰ ἀπευθυνόμενος στό Τζιλ.
— “ Ἐγὼ λέω ὅτι καλὰ θά κάνετε νά ξεφορτωθῆτε αὐτὸ τὸ ζῶο.
— Ποιὸ ζῶο ;
— Τὸ Σατανᾶ. Αὐτὸ τὸ ἄλογο θά σὰς φέρει κακό, κύριε.
— Καί ποῦ τὸ ξέρετε αὐτό ;
— Τὸ ξέρω, γιατί αὐτὸς ποὺ σὰς τὸ πούλησε εἶνε ξεάδελφος τοῦ διαβόλου. Μοῦ τὸ εἶπε ἐμένα ὁ ἴδιος αὐτό.
“ Ὁ ὑποκόμης ἄρχισε νά γελά.
Ἐκείνη τὴ στιγμή ἐμπῆξε μέσα στό κατηλειό ἕνας νέος ἱππότης ὡς εἶχουσι πέντε χρόνων, καλοντυμένος, μὲ μαῦρο μουστάκι στριμένο, μὲ μάτια λαμπερά και μὲ τὰ χεῖρ χόκκινα και περιήφαντα. Φοροῦσε τὴν πλούσια στολή τῶν Ἰσπανῶν ἀξιωματικῶν ποὺ τὸν ἔκανε ἀκόμη ὠραιότερον.

“ Ὁ Τζιλ ἔτρεξε πρὸς αὐτόν και τὸν ἐχαιρέτησε μὲ σεβασμό.
Τότε ὁ ἱππότης ποὺ δὲν εἶχε διόλου προσέξει τὴν παρουσία τοῦ ντὲ Μορλάξ, ἐπρόφερε τὴν αἰνιγματικὴ αὐτὴ φράσι : « Ὁ ἥλιος θά λάμψῃ σήμερα ; »
— Δὲν τὸ ξέρω, δὸν Ραφαήλ, ἤλθατε προτῆτερα.
— Μπᾶ ! δὲν εἶνε λοιπὸν τρεῖς ἡ ὥρα ;
— Θέλουμε ἀκόμα πολὺ ὡς τὶς τρεῖς.
“ Ὁ ἀξιωματικὸς κινήθηκε μ' ἀνυπομονήσια, ἔρριξε τὸ καπέλλο του σὲ ἕνα τραπέζι κι' ἔκατος. Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ μικρός Τζιλ ἔκανε μὰ χροιάματα. Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἀντελήφθη και φώναξε γαυριώντας :

— Κοροϊδεῖς, παλιόπαιδο ;
— Ὄχι, κύριε λοχαγε, ἀλλά...
— Ἀλλά τί... Μίλα λοιπὸν...
— Νά, μου φαίνεται τόσο παράδοξο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα...
— Ποιὸ πρᾶγμα ;...
— Νά, ποῦ ἔρχεστε ἐδῶ... πάντα τὴν ἴδια ὥρα και περιμένετε αὐτὸ τὸ γεροχητιάνο... ποὺ δὲν τὸν βλέπετε παρὰ ἀργά και πού...
— Ἀλλοίμονο ! πολὺ ἀργὰ και σπάνια ! ἔστέναξε ὁ ἀξιωματικὸς.
— Καί ποῦ, ἔξακολούθησε ὁ Τζιλ, δὲν σὰς λείε παρὰ μὰ κουβέντα πάντοτε : « Ὁ ἥλιος λάμπει »... κι' ἄς βρέχει ἔξω με τὸ κανάτι...
— Βλάκα ! τὸν δέκωγε ὁ δὸν Ραφαήλ. Πρόσεξε μὴ μιλήσεις σὲ κανέναν γι' αὐτὸ, γιατί θά σε κόψω στό τέσσερα.
“ Ὁ μικρός τρομαγμένος ἔτρεξε νά χρομφεῖ πίσω ἀπ' τὸ μπάγκο.
“ Ὁ δὸν Ραφαήλ ἐβγάλε τότε ἕνα χροσοκέντητο μαντήλι, ξεσκόνισε τὰ σπηρούνια του, και ψιθύρισε :

— Νά περιμένεις... νά περιμένεις διαρκῶς ! τί πλήξις !
— Σὲ ποῖον μιλάτε, Κύριε ; ρώτησε τότε ὁ Φλορεστᾶν γυρίζοντας πρὸς αὐτόν, γιατί και γὼ περιμένω πρὸ τριῶν ὡρῶν.
“ Ὁ ἀξιωματικὸς βλέποντας τὸν ὑποκόμητα ποὺ δὲν τὸν εἶχε προσέξει ξεφνιστήθηκε, μὰ ἀμέσως σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του και χαιρέτησε μ' ἑταιρευτικὴ εὐγένεια.

“ Ὁ Γάλλος τοῦ ἀνταπόδοσε τὸ χαιρετισμό ὄχι μὲ λιγώτερη εὐγένεια.
— Μά τὴν ἀλήθεια, σκέφτηκε, νά ἕνας εὐπατριδῆς ἀρετὰ εὐγενής.
Ἐντομεταξὺ ὁ Τζιλ εἶχε βάλει μὰ μοτιλία κρασί μπρὸς τὸν ἀξιωματικὸ κι' ἐκείνος ξανάκατσε ἐπὶ θέσι του και στρέφοντας μὲ τρόπο τὰ νῦτα του πρὸς τὸν ὑποκόμητα ἄρχισε νά πῖνῃ. Κάπου κάπου ἔρριχνε ὑποπτα βλέμματα πρὸς τὸ Φλορεστᾶν τοῦ ὁποῖου ἡ παρουσία φανόταν νά τὸν ἀνησυχῆ.
— Εἶν' εὐγενής... ἀλλά δέ μιλάει καθόλου ! ψιθύρισε ὁ ντὲ Μορλάξ βλέποντας νά διαφεύδονται οἱ ἐλλίπιδες του ποὺ εἶχε ν' ἀνοίξει κουβέντα μαζί του.

Μακρὰ σιωπὴ ἐπακολούθησε : οἱ δυὸ νέοι, καθισμένοι χωριστὰ, ἄρχισαν νά πλῆττον ὑπερβολικά. Στὸ τέλος ὁ ὑποκόμης δὲ βάστηξε.
— Συγγνώμη, κύριε, εἶπε στὴν ἰσπανὸ μ' εὐγένεια.
— Κύριε ! εἶπε ὁ ἄλλος.
— Μοῦ φαίνεται ὅτι και σὲς στενοχωρεῖστε ὅπως και ἐγὼ περιμένοντας ἐδῶ...

(Ἀκολουθεῖ)